

IN MEMORIAM
SILVIA MARINESCU-BÎLCU
(1935–2023)

Silvia Marinescu-Bîlcu a fost o personalitate puternică a arheologiei preistorice românești specializată în studierea neoliticului. S-a aplecat, mai ales, pe cunoașterea aprofundată a Moldovei și Munteniei, fiind elevă și membră a echipelor de cercetare a Profesorului Vladimir Dumitrescu (1902–1991) și a regretatei sale soții, Hortensia Dumitrescu (1901–1983).

Lucrarea fundamentală pentru știința românească a regretatei Silvia Marinescu-Bîlcu este *Cultura Precucuteni pe teritoriul României* (1974). Spre deosebire de mulți alți arheologi contemporani, nu a publicat un număr foarte mare de articole științifice, mărginindu-se la valorificarea, în principal, a propriilor descoperiri.

Am avut ocazia să o cunosc personal încă de la începutul carierei de arheolog la Muzeul Județean Reșița (actualul Muzeu al Banatului Montan din Reșița) și aceasta deoarece un alt regretat arheolog neolitician din București, Eugen Comșa (1923–2008), organiza destul de des, la Institutul de Arheologie “Vasile Pârvan” al Academiei Române din București, întâlniri specializate pe epoca neolitică din România. Astfel că, foarte repede, am organizat la Reșița întâlniri pe tema neoliticului, pentru cunoașterea cât mai bună a acestei epoci în Banat. Aceste conferințe și dezbateri au făcut să avem discuții, normale pentru rotunjirea ideilor științifice, asupra propriilor descoperiri din siturile cercetate în acea

perioadă. Mai mult, regretata Silvia Marinescu-Bîlcu m-a invitat la București, în depozitele Institutului, pentru a vedea rezultatele cercetării domniei sale și materialele arheologice ale sitului de la Deva-*Tăualaș*. Discuțiile au fost lungi ca timp și în diverse tonalități. După câteva astfel de întâlniri, am fost invitat acasă la domnia sa unde am făcut cunoștință și cu Profesorul Vladimir Dumitrescu. Au venit, prin îndesirea acestor vizite, câțiva ani de schimburi de idei științifice și de diverse discuții destul de greu de egalat astăzi și într-o atmosferă care m-a educat într-un mod neașteptat în ceea ce privește cunoașterea și rotunjirea ideilor istorico-arheologice. Ca să pot avea aceste discuții, plecam din Reșița la ora 22, ajungeam în București dimineața și în locuința din Drumul Taberei, pe la ora 10, discutam, luam masa de prânz și mai apoi făceam drumul pentru digestie împreună cu domnia sa, în diverse locuri ale Bucureștiului, ajungeam din nou la locuință și mergeam către Gara de Nord de unde luam un tren de seară către Banat. Obositor, dar mult mai educativ, de multe ori, decât cursurile universitare sau discuțiile de la simpozioanele de specialitate!

O altă întâlnire deosebită am avut-o pe șantierul arheologic de la *Tărtăria-Gura Luncii*, unde alt regretat profesor, Iuliu Adrian Paul (1930–2009) a făcut în 1989 o săpătură la care am avut plăcerea de a participa alături de alți colegi. Și acolo, Profesorul Vladimir Dumitrescu a spus câteva cuvinte clare și concise, la fel ca Silvia Marinescu-Bîlcu.

În sfârșit, trebuie să recunosc faptul că regretata doamnă de care ne amintim acum cu plăcere și respect m-a sprijinit să public articole foarte timpuriu în cariera mea în serioasele reviste ale Academiei Române, *Dacia Nouvelle Serie* (1989) și *SCIVA* (1990, 1; 1994, 4).

După Revoluție relațiile cu regretata doamnă au devenit mai rare. Noile obligații ale mele au devenit, pe lângă arheologice și academice, mai apoi și muzeologice/ muzeografice. Acest lucru nu m-a făcut să-mi pierd respectul față de domnia sa!

Să-i fie țărâna ușoară!

IN MEMORIAM
SILVIA MARINESCU-BÎLCU
(1935–2023)

Silvia Marinescu-Bîlcu was a strong personality of romanian prehistoric archaeology specialized in the neolithic period. She was focused, above all, on the knowledge of Moldova and Muntenia, being student and member of the research teams of Professor Vladimir Dumitrescu (1902–1991) and his late wife Hortensia Dumitrescu (1901–1983).

The fundamental work for romanian science made by the late Silvia Marinescu-Bîlcu is *Cultura Precucuteni pe teritoriul României* (1974). Unlike many other contemporary archaeologists, she did not publish a very large number of scientific articles, limiting himself, mainly, on his own discoveries.

I had the opportunity to know her personally since the beginning of my carrer as an archaeologist at the Reșița County Museum (current Museum of the Highland Banat), and this because of another neolithic archaeologist from Bucharest, Eugen Comșa (1923–2008) that organized quite often, at the “Vasile Pârvan” Institute of Archaeology of the Romanian Academy from Bucharest, specialized meetings on the neolithic age in Romania. So, very quickly, we organized meetings in Reșița on the topic of the Neolithic for a good knowledge of this era in Banat.

These conferences and debates led us to have discussions, normal for the scientific ideas, on our own discoveries from the sites researched in that period. Furthermore, the late Silvia Marinescu-Bîlcu invited me to Bucharest, in the Institute’s warehouses, to see the results of her researches and the archaeological materials of the Deva-Tăualaș site.

The discussions were long and varied in tone. After several such meetings, I was invited to his house where I also met Professor Vladimir Dumitrescu. Then came several years of exchanges of scientific ideas and various discussions quite difficult to match today and in an atmosphere that educated me in an unexpected way in terms of knowledge and rounding of historical-archaeological ideas. In order to be able to have these discussions, I would lave Reșița at 22, arrive in Bucharest in the morning and in the apartment on Drumul Taberei, around 10, we would talk, have lunch and then make the journey for digestion together, in various places of Bucharest, I would get home again and go to the Gara de Nord from where I would take an train to Banat. Tiring, but much more educational, many times, than university courses or discscussions at some symposia!

Another special encounter we had at the archaeological site at Tărtăria-Gura Luncii where another late professor, Iuliu Adrian Paul (1930–2009) did an

excavation in 1989 in which I had the pleasure of participating with other colleagues. And there, Professor Vladimir Dumitrescu said a few words, just like Silvia Marinescu-Bîlcu.

Finally, I must admit that the personality whom we now remember with pleasure and respect supported me to publish articles very early in my career in the serious journals of the Romanian Academy, *Dacia Nouvelle Serie* (1989) and *SCIVA* (1990, 1; 1994, 4).

After the Revolution, relations with this late personality became rarer. My new obligations became, in addition to archaeological and academic – later – also museological/ museographic. This did not make me lose my respect for his personality!

Rest in peace!

Prof. univ. dr. Sabin Adrian Luca
Universitatea “Lucian Blaga” Sibiu
Translated by Florentin Perianu